

ІНФОРМАЦІЙНА КУЛЬТУРА ПУБЛІЧНОГО МЕДІАМОВЛЕННЯ: ВИЯВ ТА СИСТЕМАТИЗАЦІЯ АНОРМАТИВІВ

INFORMATION CULTURE OF PUBLIC BROADCASTING: IDENTIFICATION AND SYSTEMATIZATION OF ANORMATIVES

Шульська Н.М.,

orcid.org/0000-0003-4703-1798

*кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри соціальних комунікацій*

Волинського національного університету імені Лесі Українки

Приймачок О.І.,

orcid.org/0000-0002-9725-1249

кандидат філологічних наук, доцент,

доцент кафедри української мови та лінгводидактики

Волинського національного університету імені Лесі Українки

Громик Л.І.,

orcid.org/0000-0002-7157-4189

кандидат філологічних наук, доцент,

доцент кафедри української мови

Закладу вищої освіти «Подільський державний університет»

Зінчук Р.С.,

orcid.org/0000-0002-5432-7346

кандидат філологічних наук, доцент,

доцент кафедри української мови та лінгводидактики

Волинського національного університету імені Лесі Українки

У статті досліджено інформаційну культуру сучасного українського публічного медіамовлення на матеріалі ефірів телемарафону «Єдині новини» та Першого каналу Суспільного за 4–5 лютого 2026 року. Актуальність дослідження зумовлена потребою осмислення інформаційної культури як інтегральної характеристики публічного мовлення в умовах воєнного стану та високої суспільної чутливості до новинного контенту. Виявлено, описано та систематизовано інформаційні анормативи в лінгвістичному аспекті як відхилення від принципів достовірності, об'єктивності, повноти та доступності інформації. Визначено їхній функційний і прагматичний потенціал. У результаті дослідження встановлено активне використання ведучими емоційно маркованої лексики, яка, не розширюючи фактичного змісту повідомлення, формує суб'єктивні смислові акценти й моделює оцінне сприйняття подій. Проаналізовано функцію вставних конструкцій суб'єктивно-оцінного характеру в інформаційних жанрах; доведено, що зазвичай вони порушують стандарт розмежування фактів і суджень, проте в умовах воєнного дискурсу можуть набувати прагматично виправданого характеру, посилюючи консолідаційний ефект повідомлення. Систематизовано інші різновиди анормативів: надлишкові маркери авторизації, засоби акцентування, безпідставні припущення та узагальнення, недоречні особисті коментарі під час прямих увімкнень, що підмінюють фактичну інформацію суб'єктивними інтерпретаціями. Окрему увагу приділено порушенням стандартів доступності та повноти інформації, зокрема використанню складної термінології, аббревіатур, іншомовних запозичень без пояснень, неологізмів, а також неповному представленню гостей й експертів. Зафіксовані граматичні, синтаксичні й стилістичні помилки розглянуто як чинники зниження чіткості й довіри до медіаджерела. Підсумовано, що інформаційна культура публічного медіамовлення постає як системна сукупність мовних і позамовних параметрів, які забезпечують достовірність, об'єктивність, повноту та доступність новинного контенту, а її порушення потребують чіткої типологізації й подальшого наукового осмислення.

Ключові слова: публічне мовлення, інформаційна культура, медіа, анорматив, теленовини.

The article examines the information culture of contemporary Ukrainian public broadcasting based on the broadcasts of the «United News» telethon and Suspilne's First Channel on February 4–5, 2026. The relevance of the study is обусловлена the need to conceptualize information culture as an integral characteristic of public broadcasting under martial law and in conditions of high public sensitivity to news content. The research identifies, describes, and systematizes informational anormatives in the linguistic aspect as deviations from the principles of reliability, objectivity, completeness, and accessibility of information. Their functional and pragmatic potential is determined. The findings reveal the active use of emotionally marked vocabulary by presenters, which, without expanding the factual content of the message, creates subjective semantic emphases and shapes evaluative perceptions of events. The function of parenthetical constructions of a subjective-evaluative nature in informational genres is analyzed; it is demonstrated that they usually violate the standard of separating facts from judgments, yet in the context of war discourse they may acquire a pragmatically justified character, enhancing the consolidating effect of the message. Other types of anormatives are systematized, including exces-

sive authorization markers, means of emphasis, unfounded assumptions and generalizations, and inappropriate personal comments during live broadcasts that replace factual information with subjective interpretations. Special attention is paid to violations of the standards of accessibility and completeness of information, in particular the use of complex terminology, abbreviations, foreign borrowings without explanation, neologisms, as well as incomplete presentation of guests and experts. Recorded grammatical, syntactic, and stylistic errors are considered as factors reducing clarity and trust in the media source. It is concluded that the information culture of public broadcasting appears as a systemic set of linguistic and extralinguistic parameters that ensure the reliability, objectivity, completeness, and accessibility of news content, and that its violations require clear typologization and further scholarly reflection.

Key words: public broadcasting, information culture, media, anormative, television news.

Постановка проблеми. У сучасному українському медіапросторі, позначеному стрімкою цифровізацією, гібридними інформаційними загрозами та зростанням ролі публічного мовлення як інституції суспільної довіри, проблема інформаційної культури набуває особливої актуальності. Діяльність національних телемовників відбувається в умовах підвищеної відповідальності за якість, точність і нейтральність інформації. За таких обставин мовлення ведучих новин постає не лише каналом трансляції фактів, а й важливим чинником формування мовної норми, комунікативних стандартів і суспільної довіри. Актуальність дослідження зумовлена потребою осмислення інформаційної культури публічного медіамовлення в лінгвістичному вимірі як системи мовних практик, що забезпечують доступність, повноту, точність, коректність і нормативність подання інформації. В умовах інтенсивного проникнення англійців, вузькоспеціальної термінології та аббревіатур у масову комунікацію особливої ваги набуває проблема відповідності мовлення ведучих принципам зрозумілості для широкої аудиторії. Використання маловживаних слів, неадаптованих іншомовних одиниць або невмотивованих скорочень, мовних огріхів може знижувати рівень сприйняття інформації, створювати комунікативні бар'єри та порушувати принцип доступності як один із базових у публічному мовленні. Окремого розгляду потребує явище оцінності в новинному дискурсі. Уживання експресивної, емоційно забарвленої чи суб'єктивно-оцінної лексики у випусках новин суперечить стандартам журналістської неупередженості, трансформуючи інформаційний жанр у коментаторський. З лінгвістичного погляду це виявлено у використанні маркерів суб'єктивної модальності, аксіологічно навантажених прикметників і прислівників, метафоричних конструкцій та інших засобів, що імпліцитно впливають на інтерпретацію повідомлення. Попри наявність окремих досліджень медіадискурсу, проблема систематизації анормативів інформаційної культури публічного телемовлення залишається недостатньо розробленою. Особливо

актуальний комплексний аналіз мовних відхилень, що порушують принципи доступності, нейтральності та професійної етики з урахуванням сучасних тенденцій розвитку української мови й медіапрактики.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Спостерігаємо зростання наукового інтересу до проблематики публічного мовлення загалом та професійного мовлення журналістів і телеведучих зокрема. Сучасні праці поєднують лінгвістичний, психологічний і медіазнавчий підходи, що дає змогу комплексно осмислити мовну культуру як складову професійної компетентності. У науковій парадигмі публічне мовлення часто розглядають як багатовимірне явище – педагогічне, психологічне та лінгвостилістичне, що формує основу професійної комунікації. Так, автори зосереджують увагу на формуванні навичок публічного мовлення у студентів-журналістів і розглядають публічний виступ як інтегративну компетентність, що охоплює мовну правильність, логіку викладу, аргументацію та комунікативну доцільність [1]. Психологічний аспект публічного виступу розкрито в праці Л. Бобко, О. Кузьмінець, Х. Михайліцької та Ж. Патійчук [3]. Дослідники аналізують чинники подолання страху сцени, роль емоційної саморегуляції та вплив невербальних засобів на ефективність комунікації. Лінгвостилістичний потенціал жанру політичної промови досліджено в статті О. Черниш, Н. Гончарук, З. Білошицької, О. Лисянюк [9]. Автори характеризують публічну промову політика як жанр, що поєднує інформативну, переконувальну та маніпулятивну функції, аналізують мовні засоби впливу, стилістичні прийоми та риторичні стратегії. Окрему групу становлять праці, присвячені мовній культурі журналістів та телеведучих. Так, Х. Білоградць і А. Нечипір вивчають мовностилістичні помилки ведучих українських телеканалів, зокрема порушення лексичних, граматичних і стилістичних норм [2]. Подібну проблематику висвітлюють О. Дубова та О. Мирінець, зосереджуючи увагу на орфоепічних помилках у мовленні ведучих регіональних телеканалів і підкреслюючи важливість норма-

тивної вимови для формування довіри аудиторії [4]. Зазвичай науковці розглядають культуру мовлення як основу професійної діяльності журналіста, що визначає рівень довіри до медіа та ефективність суспільної комунікації [10].

Дослідники також студіюють порушення лексичних норм у телевізійному ефірі, зауважуючи про вплив мовних огріхів на якість інформаційного продукту [6]; вивчають культуру мовлення журналістів каналу «UA: Перший» на прикладі програми «Новини», розглядаючи відповідність ефірного мовлення літературним нормам і стандартам суспільного мовлення [7]. Науковці аналізують відповідність новинного телемовлення професійним стандартам [8; 12], а також мовним й етичним нормам в умовах воєнного стану [12]. Спорадично зосереджують увагу і на публічному мовленні телемарафону «Єдині новини», зауважуючи про вияви професійної відповідальності і випадки відхилення від стандартів [11].

Загалом сучасні дослідження мовлення журналістів і ведучих зосереджені на проблемах нормативності, дотримання професійних стандартів, етики та якості медійного контенту. У цілому науковий дискурс демонструє прагнення до підвищення мовної культури українського медіапростору та утвердження високих стандартів публічного мовлення в умовах суспільних трансформацій.

Мета статті полягає в аналізі інформаційної культури сучасного публічного медіамовлення через виявлення, опис і систематизацію аномалій у новинному контенті, визначенні їхніх лінгвістичних, функційних і прагматичних характеристик, а також з'ясуванні їхнього впливу на дотримання стандартів достовірності, об'єктивності, повноти й доступності інформації.

Матеріалом дослідження слугували записи ефірів телемарафону «Єдині новини» та Першого каналу Суспільного за 4 і 5 лютого 2026 року. У статті застосовано методи контент-аналізу, описового методу, а також елементи прагмалінгвістичного підходу для інтерпретації комунікативних намірів мовців.

Виклад основного матеріалу. В умовах воєнного стану телеэфір виконує не лише інформаційну, а й консолідаційну, мобілізаційну та просвітницьку функції. Публічне мовлення ведучих і журналістів формує стандарти професійної комунікації, впливає на довіру аудиторії та визначає якість медійного контенту.

Систематичні порушення професійних стандартів інформаційної журналістики з боку редакційних колективів телемарафону «Єдині новини»

представлені в результатах регулярного моніторингу, здійснюваного медіатренером І. Кулясом. Починаючи з 2022 року і дотепер дослідник проводить комплексний аналіз основного контенту редакцій (зокрема сюжетів, прямих увімкнень, студійних обговорень за участю гостей тощо), констатує тенденцію до зростання кількості журналістських порушень. У межах розгляду дотримання професійних стандартів та етичних норм автор звертає увагу на особливості мовленнєвої практики телемарафону «Єдині новини» [5].

Аналіз ефірів за 4 і 5 лютого 2026 року дає змогу окреслити особливості мовностилістичних практик у межах двох форматів – загальнонаціонального телемарафону та суспільного мовника. Установлено активне використання ведучими емоційно маркованої лексики. Такий мовний інструментарій не розширює фактичного змісту новинного матеріалу, однак сприяє формуванню в глядацької аудиторії суб'єктивного сприйняття подій, обставин та персонажів сюжетів. Зазначена практика також зумовлює порушення професійного стандарту журналістики щодо чіткого розмежування фактів й оціночних суджень.

Емоційно-оцінні мовні засоби найчастіше застосовують під час висвітлення воєнної тематики, зокрема в повідомленнях про перебіг бойових дій та наслідки ворожих обстрілів. Водночас фіксуємо тенденцію до використання пафосної лексики при описі реальних подій на фронті, що може свідчити про порушення принципів стриманості та нейтральності інформаційного викладу. Окреслюючи ситуацію на ділянках активних бойових дій, ведучі нерідко вдаються до образних мовних засобів, напр. *«росіяни оскаженило б'ють»*, *«вороже залізничя»*, *«російські нелюди»* («1+1»); *«окупанти гатили»* («Ми – Україна»); *«росіяни вгатили»* («Перший канал Суспільного»). У публічному мовленні ведучих фіксуємо виразно гіперболізовані синтаксичні конструкції: *«з останніх сил стримують»* («1+1»), *«з неймовірно теплими емоціями»* (Перший канал Суспільного). Гіперболізація нерідко зреалізована через уживання інтенсифікувального прислівника «дуже», який посилює ступінь ознаки та надає висловлюванню додаткової експресивності, напр. *«люди дуже налякани»* («1+1»), *«дуже цікава цитата»* («Інтер»).

Незважаючи на нормативні застереження щодо використання образних засобів в інформаційних жанрах, журналісти телемарафону застосовують художні тропи, зокрема епітети та метафори, пор. *«ще один страшний вечір»* («1+1»), *«смертонос-*

ного російського удару», «найкривавіша атака», «будуть моїми янголами-охоронцями» » (ICTV та СТБ); «людей гріла надія», «промовистий сигнал» («Інтер»); «емоції вирували» (Перший канал Суспільного).

Спорадично виявляємо й оказіональні лексеми: «наслідки холодомору» («Інтер»). Такі утворення хоча й надають висловленню колориту та індивідуальної виразності, у межах інформаційних жанрів не цілком виправдані. Мовні новотвори можуть відволікати від фактичного змісту, створювати неоднозначність у сприйнятті інформації та порушувати стандарти нейтральності й об'єктивності викладу. Недоречні в публічному телемовленні інверсійні конструкції, оскільки вони змінюють природну логіку побудови речення та ускладнюють сприйняття інформації глядачем: «з новин цікавих» («Інтер»); «довгоочікуваний видався обмін» (Перший канал Суспільного).

Використання прикметників найвищого ступеня порівняння сприяє виразній експресивності мовлення. Такі лексеми виконують функцію інтенсифікації змісту повідомлення та посилюють його контекстуальне сприйняття, напр. «однією з найгарячіших ділянок», «у найгарячішому секторі» («1+1»); «найкривавіша атака» (ICTV та СТБ); «одним з найгарячіших» («Ми – Україна»).

У новинних матеріалах не рекомендують уживати вставні конструкції суб'єктивно-оцінного характеру (*на жаль, на щастя, на диво*), за допомогою яких журналісти виражають власне ставлення до подій. Водночас, попри традиційне застереження щодо недоцільності таких елементів в інформаційних жанрах, вважаємо їх функційно виправданими в текстах, присвячених війні. У цьому контексті відповідні синтаксичні одиниці посилюють прагматичний вплив повідомлення, формують позитивні смислові акценти та сприяють утвердженню віри в перемогу над ворогом, напр. «на жаль, небо FPVшками просто кишить», «на жаль, є загиблі», «на жаль, не минає і дня без трагедії», «на щастя, цього разу змогли», «обійшлося, на щастя, без жертв» (ICTV та СТБ).

У новинних сюжетах зафіксовано окремі надлишкові маркери авторизації та засоби акцентування уваги, які в контексті інформаційної культури можна кваліфікувати як інформаційні анормативи, оскільки вони порушують принципи нейтральності й об'єктивності викладу, напр. «я хочу це додати», «хочу зазначити», «варто зазначити», «ба більше» (ICTV та СТБ); «додам», «наостанок скажу», «зверніть увагу» («Інтер»); «я думаю», «за моїми підрахунками» (Перший канал Суспільного).

Недоречні власні міркування чи оцінювання подій ведучими або журналістами під час прямих ефірних увімкнень, особливо коли вони беруть на себе роль експертів. Така практика суперечить принципам об'єктивності та неупередженості інформаційного викладу, оскільки зміщує межу між повідомленням фактів і суб'єктивною інтерпретацією. Таке порушення фіксуємо в сюжеті телеканалів ICTV та СТБ, пор. «Проте Росія вже не вперше робить короткі паузи, щоб виглядати так, ніби вона хоче миру. Насправді за цей час Москва накопичила ракет для ще більшого удару».

У мовленні ведучих неправомірно використання припущень і безпідставних узагальнень, оскільки вони можуть формувати в глядача хибне уявлення про події та явища. У межах інформаційної культури такі практики суперечать принципам достовірності та об'єктивності, оскільки заміщують фактичну інформацію суб'єктивними домислами, що підриває довіру до джерела та спотворює сприйняття новинного контенту, напр. «Якщо інформація такого характеру з'являється в пресі, то зрозуміло, що це робиться спеціально». І безпідставне узагальнення: «На швидке відновлення послуги мешканці вже не сподіваються» («Інтер»).

Українське телемовлення репрезентує специфіку доступності інформаційного подання через систему лексичних, морфологічних, синтаксичних і стилістичних засобів. Використання малозрозумілої для широкої аудиторії лексики, складної термінології, жаргонізмів, аббревіатур, іншомовних запозичень може ускладнювати процес комунікації з реципієнтом. Подібні відхилення від мовної норми виникають у тих випадках, коли журналісти апелюють до понять, що потребують спеціальних знань або попередньої підготовки, не забезпечуючи належного пояснювального контексту для масової аудиторії.

Негативний вплив на процес сприйняття інформації справляють неологізми, незрозумілі широкій аудиторії, тому їх уживання в новинному мовленні доцільно обмежувати або уникати з огляду на вимоги комунікативної доступності, пор. «це кілзона», «якийсь політичний меседж», «повертаючись до тих меседжів», «мирний трек» («Інтер»).

У титрах новин обстежених ефірів нерідко фіксуємо використання складних аббревіатур, що не належать до загальноновживаних і потребують обов'язкового розшифрування для забезпечення належного рівня розуміння. Аналогічної уваги вимагають і скорочення, ужиті в озвучених фрагментах ведучими, які також доцільно

супроводжувати додатковими поясненнями з метою уникнення комунікативних ускладнень, напр. «детонування **БК**» («Інтер») та ін. Під час представлення експертки Юлії Осмолівської на Першому каналі Суспільного ведучий сказав про неї так: «директорка київського офісу **GlobSec**», не надавши пояснення щодо специфіки цієї організації, що могло ускладнити сприйняття інформації для частини аудиторії. У подібних випадках доцільно коротко пояснити інституційну належність та сферу діяльності згаданої структури. У титрах також було подано формулювання «начальник відділення комунікацій 81-ї **ОАЕМБ**» (Перший канал Суспільного), яке містить некоректну аббревіатуру на позначення «окремої аеромобільної бригади». Відповідно до словотвірних норм української мови правильним скороченням мало б бути «ОАМБ», що свідчить про потребу ретельнішого дотримання мовних стандартів у медійному контенті.

У мовленні ведучих непоодинокі виявляємо граматичні, синтаксичні та стилістичні порушення. У контексті інформаційної культури ці помилки знижують чіткість і зрозумілість подання новинного матеріалу, ускладнюють сприйняття інформації та можуть негативно впливати на авторитет джерела, напр. «а саме головне» (правильно – *найголовніше*) («Інтер»); «вірно сказали» (потрібно – *правильно*); *два керівника* (правильно – *два керівники*) («1+1») та ін.

Порушенням стандарту повноти інформації слід вважати неповне представлення гостей та експертів в ефірі. Зокрема, недостатнє обмеження характеристики фахівців лише загальними професійними номінаціями без уточнення їхньої інституційної належності, професійного досвіду чи релевантної компетентності. Так, на телеканалі «Ми – Україна» подання Гліба Остапенка як «*політичного консультанта, експерта з питань зовнішньої політики*», Богдана Долінце як «*авіаційного експерта*», Олега Лісного як «*політолога*», а Дмитра Левуся як «*політолога-міжнародника*» не забезпечує достатнього рівня інформативності для аудиторії. Повніша ідентифікація сприяла б підвищенню довіри до спікерів і кращому розумінню їхнього професійного бекграунду.

Іншим прикладом порушення стандарту повноти інформації є використання надмірно узагальнених просторових характеристик без конкретизації місця події. Зокрема, формулювання ведучої про те, що воєнний кореспондент виходив в ефір із «*прифронтової зони*» (ICTV та СТБ) не забезпечує відповіді на базове інформаційне запитання «де саме?». Така номінація

має абстрактний характер і не дає аудиторії чіткого уявлення про географічну локалізацію події. Відсутність конкретних топонімів або хоча б регіональної прив'язки знижує рівень інформативності повідомлення та ускладнює його повноцінне сприйняття.

Висновки і пропозиції. Отже, проведений аналіз ефірів загальнонаціонального телемарафону «Єдині новини» та Першого каналу Суспільного за 4–5 лютого 2026 року засвідчив наявність спільних мовностилістичних тенденцій у публічному мовленні ведучих і журналістів, а також виявив окремі проблемні аспекти, що потребують фахового осмислення. Установлено активне використання емоційно маркованої лексики, яка не розширює фактичного змісту повідомлень, проте формує в глядацькій аудиторії певне інтерпретаційне сприйняття подій, обставин і дійових осіб. Така практика частково нівелює принцип розмежування фактів й оцінок, що є одним із ключових стандартів інформаційної журналістики. Доступність телемовлення значно залежить від добору мовних засобів різних рівнів – лексичного, морфологічного, синтаксичного та стилістичного. Використання складної термінології, малозрозумілих неологізмів, аббревіатур без розшифрування, іншомовних запозичень і переважаних інфографічних елементів створює комунікативні бар'єри та знижує ефективність інформаційного впливу. Окрему увагу привертають граматичні, синтаксичні й стилістичні порушення, зафіксовані в прямоефірному мовленні. У контексті інформаційної культури такі відхилення негативно позначаються на чіткості й зрозумілості викладу, а також можуть впливати на рівень довіри до медіа як інституції. Виявлено й порушення стандарту повноти інформації, що зазвичай проявляється в неповному представленні гостей та експертів (без належної інституційної ідентифікації й окреслення професійного досвіду). Отже, результати дослідження засвідчують потребу в удосконаленні мовної політики телевізійних ефірів шляхом посилення нормативності, точності та стандартів інформаційної журналістики, що є необхідною умовою підвищення якості медіаконтенту в умовах суспільної значущості телевізійного мовлення.

Перспективи подальших наукових пошуків убачаємо в розширенні емпіричної бази дослідження, здійсненні порівняльного аналізу мовностилістичних практик різних українських телеканалів у динаміці, а також у кількісному вимірюванні впливу мовних відхилень на рівень довіри та сприйняття інформації аудиторією.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Біла Н. В., Дашенко Н. Л., Синоруб Г. П. Формування навичок публічного мовлення студентів-журналістів. *Вісник науки та освіти*. Київ, 2023. № 1(7) С. 334–350.
2. Білограць Х., Нечипір А. Мовностилістичні помилки ведучих українських телеканалів. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. Серія: *Журналістські науки*. 2019. Вип. 3. № 910. С. 129–135.
3. Бобко Л., Кузьмінець О., Михайліцька Х., Патійчук Ж. Психологічні аспекти публічного виступу. *Молодий вчений*. 2019. № 12 (76). С. 255–260.
4. Дубова О. А., Мирінець О. А. Орфоепічні помилки в українському мовленні ведучих миколаївських телеканалів. *Гуманітарний вісник НУК*. Миколаїв : Іліон, 2022. Вип. 14. С. 6–8.
5. Куляс І. Моніторинг телемарафону «Єдині новини» за 2022–2026 рр. Детектор медіа : сайт. URL : <https://detector.media/authors/274/> (дата звернення: 10.02.2026).
6. Мініч Л.С., Кучеренко Д.Ю. Порушення лексичних норм на українських телеканалах як одна з проблем якісного ефірного мовлення. *Вісник Маріупольського державного університету*. Серія: Філологія. 2019. Вип. 20. С. 211–216.
7. Михайличенко Н. Культура мовлення тележурналістів каналу «UA: Перший» (на прикладі інформаційної програми «Новини»). *Теле- та радіожурналістика*. 2019. Вип. 18. С. 270–275.
8. Нагорняк М. До питання про порушення стандартів новинного мовлення у телемарафоні «Єдині новини». *Scientific Notes of Institute of Journalism*. 2024. Т. 1 (84). С. 72–82.
9. Черниш О. А., Гончарук Н. О., Білошицька З. А., Лисянюк О. Л. Лінгвостилістичний потенціал жанру «публічна промова політика». *Закарпатські філологічні студії*. 2022. Вип. 27. Т. 1. С. 208–214.
10. Чернокуй У. В., Коваленко Н. А., Малиш М. М. Культура мовлення як основа професійної діяльності журналіста. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського*. Серія: Філологія. *Журналістика*. 2024. Т. 35 (74) № 6. С. 402–407.
11. Шульська Н. М., Науменко Л. М., Калита О. П. Особливості медіамовлення телемарафону «Єдині новини». *Вчені записки Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського*. Серія: Філологія. *Журналістика*. 2025. Т. 36 (75). № 1. Ч. 1. С. 96–102.
12. Shulska N., Kostusiak N., Bukina N., Kyryliuk O., Zinchuk R., Afanasieva O., Levchenko T., SadivnychyV., Baranova S., Medvid O. Peculiarities of «Unified News» Television Broadcasting: (Non)Adherence to Professional Standards, Language and Ethical Norms. *AD ALTA: Journal of Interdisciplinary Research*, 2024. Vol. 14, Issue 1, Spec. Issue XL. P. 82–88.

Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу CC BY 4.0

Дата першого надходження статті до видання: 25.02.2026
 Дата прийняття статті до друку після рецензування: 30.03.2026
 Дата публікації (оприлюднення) статті: 07.05.2026